

RECENSION

Annika Hallin och Josephine Mattsson i *I taket lyser stjärnorna*

I taket lyser stjärnorna

Originaltitel I taket lyser stjärnorna

Regi Lisa Siwe

Producent Anders Landström

Manus Linn Gottfridsson

Foto Andréas Lennartsson

Roller Josefina Mattsson, Miika Berndtsdotter Ahlén, Annika Hallin, Anki Lidén, Simon Haus, Judith Rindeskog m fl

Sverige 2009

Längd i tid 1 tim 29 min

Censur barntillåten

Distributör Sandrew Metronome Distr. Sverige AB

Jenna är 13 år och bär på allt som en nykläckt tonåring ska. Rädslan att hennes bröst inte ska växa, avundsjukan på skolans populäraste tjej Ullis och kärleken till drömkillen Sakke. Men framför allt bär hon på den kanske starkaste sorgen av alla – att se sin mor tyna bort i obotlig bröstcancer. Sakta men säkert blir hon vän med Ullis. Det visar sig att de har mer gemensamt än de tror. Ullis mamma är alkoholiserad och finns inte där för henne när hon vill. Både Jennas och Ullis pappa är utflugna ur deras liv sedan länge. Den ene var en semesterflirt i Frankrike och den andre bor i Alingsås.

Hemma hos Jenna blir hennes mamma så pass svag att de är tvungna att flytta hem till mormor, strålande spelad av Anki Lidén. Samtidigt drömmer sig Jenna bort till Thailand med sin mor men inser innerst inne att resan aldrig kommer att bli av.

I taket lyser stjärnorna är förmodligen den bästa svenska tonårsskildringen på tio år. Inte sedan *Fucking Åmål* har ungdomens

kval, glädjeämnen, problematik och sorg haft lika stor igenkänningsfaktor. Långfilmsdebutanten Lisa Siwe har verkligen närstuderat Johanna Thydells Augustprisbelönade bok för att hitta de känslomässiga nyanserna, språket och de skarpa kontrasterna mellan kärlek och hat. Bara en sådan detalj som kommentaren att "man är efterbliven utan I-pod" fångar den okrystade dialogen perfekt och säger mer än tusen pålagda tonårsklyschor som man brukar bli matad med.

Det som imponerar med *I taket lyser stjärnorna* och som har saknats i svensk ungdomsfilm är den fina balansen. Filmen tilltalar både vuxna och ungdomar och är inte lika kategoriserad som så många andra filmer i samma genre. Vanligtvis stänger filmen ute den ena eller den andra åldersgruppen, barnen eller föräldrarna. Regissören Siwe ser bortom klyftorna och bygger broar över generationerna. Hon borrar sig in i både modern, dottern och mormodern och låter oss förstå, sympatisera och känna. Helt och hållet utan att ramla i de sentimentala fallgropar som en mindre begåvad regissör säkert skulle göra.

Lisa Siwes film är egentligen väldigt enkel och berättar kanske ingen unik historia på ytan. Anledningen att hon gör det så bra är att hon vågar skildra ett förbjudet ämne så ärligt och öppet utan rädsla för att stöta sig med uppfattningen för hur långt man får gå. Livets skörhet måste få visas på ett öppenjärtigt sätt och jag tror att det lyser en ny stjärna i det svenska "filmtaket"

Fredrik Söderlund